

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 11/14 KG

De waarnemend voorzitter van het Scheidsgerecht,
mr. H.F.M. Hofhuis, wonende te 's-Gravenhage,
bijgestaan door mevrouw mr. A.C. de Die, griffier,

heeft op 7 juni 2011 het navolgende arbitrale vonnis gewezen in het kort geding van:

A., dermatoloog,
wonende te Z.,
eiser,
gemachtigde: mr. J. Holland,

tegen:

de stichting **B.,**
gevestigd te Y.,
verweerster,
gemachtigde: mr. R.P.F. van der Mark.

Partijen worden aangeduid als eiser en verweerster.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft bij brief van 13 mei 2011 een geschil aanhangig gemaakt bij het Scheidsgerecht en daarbij tevens een voorlopige voorziening gevraagd. Bij de memorie van eis in kort geding is als productie gevoegd de memorie van eis in de bodemprocedure met zestien producties. In dit kort geding vordert eiser:
 - schorsing van het besluit tot non-actiefstelling met onmiddellijke ingang totdat vonnis is gewezen in de bodemprocedure;
 - veroordeling van verweerster tot vergoeding van alle kosten in verband met de waarneming van eiser gedurende de non-actiefstelling en van de kosten van deze procedure, waaronder de kosten van zijn rechtsbijstand;
 - een en ander uitvoerbaar bij voorraad.
- 1.2 Bij brief van 26 mei 2011 heeft de gemachtigde van verweerster 28 producties in het geding gebracht. Bij brief van 27 mei 2011 heeft de gemachtigde van eiser een aanvullende productie in het geding gebracht.
- 1.3 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 1 juni 2011. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Aan de zijde van verweerster zijn verschenen: de heren C. (lid van de raad van bestuur van verweerster) en D. (hoofd P&O) en mevrouw E. (hoofd polikliniek Y.), met bijstand van de gemachtigde. Voorts was aanwezig de heer dr. F., voorzitter van het stafbestuur van het ziekenhuis van

verweerster. De gemachtigden van partijen hebben aan de hand van pleitnota's de wederzijdse standpunten nader toegelicht.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiser is met ingang van 16 oktober 2008 op basis van een toelatingsovereenkomst werkzaam als dermatoloog in het ziekenhuis van verweerster. Hij werkt in het verband van een maatschap samen met een collega-dermatoloog. De praktijk wordt uitgeoefend op twee locaties: de (hoofd)locatie Y. en de buitenpolikliniek X.
- 2.2 Bij brief van 29 april 2011 heeft verweerster eiser in kennis gesteld van het voornemen de toelatingsovereenkomst met hem te beëindigen. Eiser is uitgenodigd om zijn zienswijze te geven over dit voornemen tijdens een gesprek met de raad van bestuur van verweerster op 4 mei 2011. Tijdens dit gesprek is eiser met onmiddellijke ingang op non-actief gesteld. De raad van bestuur heeft dit besluit bevestigd met een brief van 6 mei 2011. Verweerster verwijt eiser dat er een onwerkbaar verhouding is ontstaan binnen de polikliniek; er zijn klachten over het gedrag van eiser en er is sprake van een aanzienlijk verloop van polipersoneel. Daarnaast heeft eiser volgens de raad van bestuur structureel administratieve achterstanden in zijn medische dossiers en wordt hem verweten zich niet aan afspraken aangaande de dossiervoering te houden. Aan de onmiddellijke non-actiefstelling heeft verweerster ten grondslag gelegd dat sprake is (i) van een bedreiging van de kwaliteit en van de continuïteit van zorg doordat poliassistentes niet meer met eiser willen werken en (ii) van het zoekraken van medische dossiers.
- 2.3 Eiser stelt dat er onvoldoende grond is voor deze maatregel. Volgens hem zijn ten onrechte niet de toepasselijke procedures gevolgd. Hierdoor zijn de besluiten onzorgvuldig tot stand gekomen. Daarnaast bestrijdt eiser de inhoudelijke motivering van de besluiten.
- 2.4 Aan dit geschil is een periode van ruim een jaar voorafgegaan waarin de raad van bestuur eisers functioneren ter discussie heeft gesteld. Daarbij ging het om zijn samenwerking met en de aansturing van polipersoneel en om het bijhouden en ordenen van patiëntendossiers. Toen daarin volgens de raad van bestuur geen verbetering te zien was, heeft de raad van bestuur op 22 april 2010 aan eiser te kennen gegeven geen vertrouwen meer te hebben in verdere samenwerking. Hij heeft hem de keuze gegeven om hetzij binnen een half jaar vrijwillig een andere werkring te zoeken, hetzij geconfronteerd te worden met een procedure gericht op beëindiging van zijn toelating. Hierna hebben partijen in gezamenlijk overleg gekozen voor een derde optie: afspraken over een plan van aanpak ter verbetering van het functioneren van eiser.
- 2.5 Op 27 mei 2010 heeft de raad van bestuur aan het bestuur van de medische staf van het ziekenhuis van verweerster een melding inzake mogelijk disfunctioneren van eiser voorgelegd. Hiertoe heeft het stafbestuur een onderzoekscommissie ingesteld. Omdat het onder 2.4 bedoelde, inmiddels in gang gezette, verbetertraject effect leek te sorteren, heeft de onderzoekscommissie op 1 oktober 2010 aan het stafbestuur laten weten dat er geen reden meer was voor onderzoek. De commissie heeft haar werkzaamheden gestaakt. Daaraan voorafgaand, begin augustus 2010, heeft C., lid van de raad van bestuur, aan eiser te kennen gegeven dat de persoonlijke begeleiding van

eiser door C., die eerder was afgesproken, als afgerond kan worden beschouwd omdat sprake was van waarneembare verbetering in het functioneren van eiser.

- 2.6 De maatschap dermatologie is, in haar opdracht, gevisiteerd op 16 december 2010. Dit betrof een kwaliteitsvisitatie nieuwe stijl. De conclusies van de visitatie waren, voor zover relevant voor deze procedure, dat de maatschap goed functioneerde, maar dat de samenwerking en de communicatie met de polimedewerkers verbetering behoeften. Begin 2011 heeft een onderzoek plaatsgevonden van het individueel functioneren medisch specialist (IFMS), dat resulteerde in een onderzoeksverslag met een over het algemeen positieve uitkomst.
- 2.7 Bij brief van 26 januari 2011 heeft de raad van bestuur aan het stafbestuur verzocht om met betrekking tot eiser de procedure ‘mogelijk disfunctionerend medisch specialist’ volgens het gelijknamige modelreglement van de Orde van Medisch Specialisten in gang te zetten. De motivering voor dit verzoek was dat eiser, volgens de raad van bestuur, opnieuw in zijn oude gedrag was vervallen en dat er nieuwe problemen waren, waaronder een melding ‘ongewenst gedrag’ bij de klachtenfunctionaris. Met een e-mail van 3 februari 2011 heeft de raad van bestuur het stafbestuur verzocht de procedure voorlopig op te schorten in afwachting van mogelijke overeenstemming over vertrek van eiser uit het ziekenhuis.
- 2.8 Omdat geen overeenstemming is bereikt, is de procedure ‘mogelijk disfunctionerend medisch specialist’ alsnog in gang gezet. Het stafbestuur heeft een commissie van onderzoek ingesteld. Deze commissie heeft omstreeks eind april 2011 een rapport uitgebracht. Blijkens dit rapport heeft de commissie haar onderzoek gericht op drie aspecten van het functioneren van eiser: *a.* strikt medisch functioneren; *b.* statusvoering en *c.* verslaglegging en attitude jegens patiënten en personeel. Ten aanzien van het strikt medisch functioneren heeft de commissie geen tekortkomingen geconstateerd. Met betrekking tot de dossievoering heeft de commissie geen duidelijke conclusie kunnen trekken, omdat volgens haar discrepantie bestaat tussen de conclusies van de visitatiecommissie en haar bevindingen. Op dit punt heeft zij geadviseerd nader onderzoek te doen. Ten aanzien van de samenwerking met het personeel constateert de commissie ook een discrepantie: in X. verloopt de samenwerking uitgesproken positief en in Y. uitgesproken negatief. Dit laatste schrijft de commissie mede toe aan het ontbreken van adequate begeleiding van het probleem in Y. De algemene conclusie is dat de managementkwaliteiten van eiser tekortschieten en dat het samenwerkingsprobleem ernstig is geëscaleerd. Als gevolg van gebreken in de algemene leiding en aansturing van de poli, is het voor de commissie de vraag in hoeverre hem dat als jonge onervaren medisch specialist kan worden aangerekend. De commissie heeft de raad van bestuur geadviseerd het besluit tot ontbinding van de toelatingsovereenkomst te heroverwegen.
- 2.9 Het stafbestuur heeft met een brief van 28 april 2011 de raad van bestuur geïnformeerd over zijn andersluidende standpunt. Naar het oordeel van het stafbestuur zou heroverweging van het besluit tot ontbinding van de toelatingsovereenkomst tot een volstrekt onwenselijke situatie leiden. Daarom raadde het stafbestuur de raad van bestuur heroverweging af. Het stafbestuur heeft hierbij aangetekend dat dit standpunt niet door alle leden van de staf en het stafbestuur wordt gedragen. De brief van het stafbestuur is gevolgd door de onder 2.2 aangehaalde brief van de raad van bestuur aan eiser. Bij e-mail van 20 mei 2011 heeft de voorzitter van het stafbestuur aan de raad

van bestuur bericht dat het standpunt zoals neergelegd in de brief van 28 april 2011, wordt gedeeld door het volledige stafbestuur. Met een brief van 19 mei 2011 heeft de ondernemingsraad van het ziekenhuis aan de raad van bestuur vastgelegd regelmatig contact te hebben gehouden met de medewerkers en het hoofd van de poliklinieken en verschillende keren bij de bestuurder erop te hebben aangedrongen dat de raad van bestuur actie moest ondernemen omdat de samenwerking tussen eiser en de medewerkers van de polikliniek dermatologie onwerkbaar was geworden.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit art. 27.2 van de tussen partijen gesloten toelatingsovereenkomsten, en staat tussen partijen niet ter discussie.

4. Beoordeling

- 4.1 Volgens eiser kleven aan het besluit tot zijn non-actiefstelling formele gebreken en bestaat daarvoor inhoudelijk geen deugdelijke grond. Wat dit eerste aspect betreft verwijt hij de raad van bestuur een te sturend optreden ten opzichte van de commissie van onderzoek en wijst hij op de uitkomst van het advies van deze commissie, die niet heeft geconcludeerd tot disfunctioneren. Dit betekent volgens hem dat hij, zoals artikel 2.9 van het genoemde modelreglement het uitdrukt, “wordt geacht te functioneren, zoals bepaald in 1.1.”, dat wil zeggen volgens de professionele standaard. Ten aanzien van het tweede aspect stelt hij, samengevat, dat de problemen met het polipersoneel in Y. niet – en zeker niet in overwegende mate – aan hem zijn te wijten en dat zijn mogelijke tekortkomingen in de dossiervoering geen non-actiefstelling rechtvaardigen, ook niet in combinatie met het eerste hoofdverwijt van verweerster.
- 4.2 De non-actiefstelling is geregeld in artikel 26 van de toelatingsovereenkomst van partijen. Het geschil van partijen in dit opzicht betreft, gelet op de tekst van dit artikel, de vraag of er voldoende grond was voor het bestuur om – na eiser te hebben gehoord en zoveel mogelijk na raadpleging van het stafbestuur – te concluderen dat er omstandigheden van zo ernstige aard zijn dat onmiddellijke beëindiging van de werkzaamheden van eiser als medisch specialist noodzakelijk moet worden geacht.
- 4.3 Aan de formele eisen van deze bepaling is in elk geval in zoverre voldaan dat eiser is gehoord over het voornemen hem op non-actief te stellen. Ten aanzien van het gehoord zijn van het stafbestuur geldt het volgende. Dit bestuur heeft aan de raad van bestuur zijn – inmiddels kennelijk unanieme – zienswijze gegeven over het voornemen van deze raad tot opzegging van de toelatingsovereenkomst met eiser. Het stafbestuur acht “de huidige situatie volstrekt onwenselijk” en is van mening dat er bij eiser sprake is van disfunctioneren. Het voorgenomen besluit tot opzegging lijkt volgens het stafbestuur “voldoende gegrond”. Niet blijkt dat het stafbestuur ook is geraadpleegd over het voornemen van de raad van bestuur om eiser met onmiddellijke ingang op non-actief te stellen. Verweerster heeft niet gesteld dat deze raadpleging *niet mogelijk* was, maar eiser heeft zich niet op een gebrek in dit opzicht beroepen. Dit aspect kan daarom verder onbesproken blijven. Hierbij verdient nog aantekening dat in het door eiser overgelegde e-mailbericht van 27 april 2011 van het hoofd P&O van verweerster aan (onder meer) de voorzitter van het stafbestuur melding is gemaakt van het voornemen van de raad van bestuur om eiser “vanavond” (dus op 27 april 2011) op

non-actief te stellen. Aan de geadresseerden van de e-mail is verzocht voorafgaand aan het gesprek tussen de raad van bestuur en eiser overleg met de afzender te hebben.

- 4.4 Het beroep van eiser op de bevindingen en het advies van de commissie van onderzoek kan hem niet baten. Het zojuist genoemde e-mailbericht van 27 april 2011 van het hoofd P&O van verweerster is ook gezonden aan de leden van de commissie en roept de vraag op of verweerster deze commissie niet te zeer onder druk heeft gezet. Aan dit aspect kan echter worden voorbijgegaan, nu de commissie, zoals uit de inhoud van haar rapport blijkt, zich niet onder druk heeft laten zetten en tot andere bevindingen is gekomen dan die van de raad van bestuur. De toelatingsovereenkomst houdt niet in dat een opzegging of non-actiefstelling alleen mogelijk is als een onderzoekscommissie uit het stafbestuur heeft vastgesteld dat de medisch specialist in kwestie disfunctioneert. Ook het hier toegepaste modelreglement bevat niet een dergelijke bepaling. De commissie is een adviesorgaan van het stafbestuur en is belast met de taak te beoordelen of sprake is van disfunctioneren. Het stafbestuur wordt in kennis gesteld van de conclusies van de commissie. Uit het reglement volgt niet dat de onderzoekscommissie een bindend advies uitbrengt aan het stafbestuur, laat staan aan de raad van bestuur. Uit dit een en ander volgt dat het eerste onderdeel van de vordering niet toewijsbaar is op een van de aangehaalde formele gronden.
- 4.5 Aldus resteert de inhoudelijke beoordeling van de gewraakte maatregel, tegen de achtergrond van wat artikel 26 van de toelatingsovereenkomst daarover inhoudt. Het gaat daarbij in de kern om de problemen met het polipersoneel in Y. en de gevolgen daarvan voor de continuïteit en kwaliteit van de patiëntenzorg. De non-actiefstelling is ook gebaseerd op de verwijten ten aanzien van de dossiervorming. Volgens de raad van bestuur was er een onaanvaardbare achterstand in het bijhouden van de medische dossiers en waren “substantiële aantallen dossiers” zoek. Verweerster heeft dit verwijt niet aannemelijk gemaakt, in elk geval niet in zodanige mate dat de non-actiefstelling (mede) daardoor wordt gerechtvaardigd. Eiser heeft niet betwist dat hij in het verleden de dossiervorming niet op orde had, maar hij heeft deze concrete verwijten weersproken met stellingen die niet op voorhand als onjuist zijn aan te merken.
- 4.6 Anders ligt dit ten aanzien van het genoemde hoofdverwijt. Het lijkt niet voor twijfel vatbaar te zijn dat de verhouding tussen eiser en het genoemde polipersoneel onherstelbaar is verstoord. Daarbij gaat het niet in het bijzonder om de lange voorgeschiedenis sinds eisers toelating. In de loop van 2010 leek de situatie immers te zijn verbeterd. Daarna zijn de verhoudingen echter zodanig geëscaleerd dat er geen weg terug meer lijkt te zijn. Het grote verloop en de ziekmeldingen, ook van medewerkers over wie eiser eerder te kennen had gegeven dat zij gehandhaafd konden worden, gevoegd bij de aard van de klachten van diverse personeelsleden en het bericht van de ondernemingsraad, geven voldoende reden om te vrezen dat een terugkeer van eiser grote en acute problemen teweegbrengt. Ook als zou moeten worden geconcludeerd dat deze problemen een verre historie hebben, zelfs van vóór eisers toelating, en dat de oorzaak daarvan niet alleen of in overwegende mate bij eiser is te vinden, zou zijn terugkeer tot wanorde leiden, of op zijn minst tot risico's die de raad van bestuur, gegeven zijn eindverantwoordelijkheid voor een goede gang van zaken binnen het ziekenhuis, niet kan aanvaarden. Hierbij verdient opmerking dat ook personeelsleden die nog maar kort op deze polikliniek werken, ernstige bezwaren hebben tegen de terugkeer van eiser en dat de mate waarin hij de schuld aan het

ontstaan van de huidige situatie bij anderen legt, niet lijkt te stroken met de veelheid en de ernst van de klachten over zijn gedrag.

- 4.7 De slotsom is dus dat verweerster in voldoende mate aannemelijk heeft gemaakt dat zich hier een situatie voordoet waarin een non-actiefstelling zoals bedoeld in artikel 26 van de toelatingsovereenkomst gerechtvaardigd was. Hieraan doet niet af dat eisers medische kwaliteiten niet ter discussie staan en dat zijn verstandhouding met de medewerkers met wie hij op de locatie in X. te maken heeft, goed is. Onderdeel 1 van eisers vordering slaagt dus niet.
- 4.8 Ook het tweede onderdeel heeft geen succes. Eiser heeft niets gesteld over schade die hij door de waarneming lijdt. Tijdens de mondelinge behandeling heeft hij desgevraagd verklaard dat hij tot dan toe geen kosten van waarneming heeft gemaakt, doordat er geen waarneming heeft plaatsgevonden. Onzeker is of dergelijke kosten alsnog ontstaan. Gebleken is immers dat intussen een andere dermatoloog, die oorspronkelijk was voorzien als derde dermatoloog in het ziekenhuis, de praktijk van eiser waarneemt. Deze dermatoloog is in loondienst van verweerster, zodat de kosten van deze specialist voor rekening van verweerster komen. Het is nog geheel onduidelijk welke schade eiser op dit punt metterdaad zal lijden. Reeds op deze gegevens stuit dit onderdeel van zijn vordering af. In het midden kan blijven of daarvoor voldoende grond zou bestaan als schade door waarneming wel aannemelijk was gemaakt. Dan zou overigens van toepassing zijn geweest artikel 26.3 van de toelatingsovereenkomst, dat bepaalt dat de kosten van waarneming van de medisch specialist gedurende de non-actiefstelling ten laste van de medisch specialist komen.
- 4.9 Er zijn termen om de kosten van het Scheidsgerecht tussen partijen te delen. Deze kosten worden verrekend met het door eiser betaalde voorschot, waartegenover verweerster de helft van het verrekende bedrag aan eiser dient te vergoeden. Voor het overige dient elke partij de eigen kosten te dragen.

5. Beslissing

De voorzitter wijst het navolgende arbitrale vonnis:

De onderdelen 1 en 2 van de vordering worden afgewezen.

De kosten van het Scheidsgerecht, ten bedrage van € 3.170,-- komen ten laste van beide partijen, ieder voor de helft en zullen worden verrekend met het door eiser betaalde voorschot. Verweerster dient de helft van dit bedrag aan eiser te voldoen.

Voor het overige dienen partijen elk de eigen kosten te dragen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht en op 7 juni 2011 aan partijen verzonden.